

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.260/2014/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Metzinger Péter ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Czikray Tamás ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.823/2013/18. számú ítélete ellen az alperes 19. sorszáma alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a szövegezésbeli pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes 2011. június 23. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat fizetésére köteles.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 200 000 (Kétszázezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárásban felmerült 1 600 000 (Egymillió-hatszáz ezer) forint eljárási illeték az állam terhére marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

R. I. tulajdonában áll a **"b"** külterület **b1, b2 b3 b4** és **b5** helyrajzi számú ingatlan 1/1 hányada, a **x** helyrajzi számú ingatlan 53/135 hányada és a **y** helyrajzi számú ingatlan 6924/14977 hányada; az ingatlanok haszonbérletre **M. L., M. L.** tulajdonában áll a **"b"** külterület **b6 b7** és **b8** helyrajzi számú ingatlan. **M. L.**né tulajdonában áll a **S s1** helyrajzi számú ingatlan. **Cs. K.** 5823/43323 hányad szerinti és **M. L.**né 37500/43323 hányad szerinti közös tulajdonában áll a **"b"** külterület **b10** helyrajzi számú ingatlan, amelyből 6,3216 hektáron a haszonbérletre ifjabb **M. L.** Ifjabb **M. L.** tulajdonában áll a **"b"** külterület **b11, b12 b13 b14** és **b15** helyrajzi számú ingatlan. **M. Gy-né** 755/847 hányad szerinti és ifjabb **M. L.** 92/847 hányad szerinti közös tulajdonában áll a **"b"** külterület....helyrajzi számú ingatlan, amelyből a tulajdonában nem álló hányad haszonbérletre ifjabb **M. L.**

2007. március 14-én **R. I., Cs. K.** és **M. Gy-né** írásban hozzájárultak a tulajdonukban álló földterületek alhaszonbérletbe adásához.

2007. március 24. napján egyrészről **M. L., M. L.**né és ifjabb **M. L.** mint haszonbérbeadók, másrészről az alperes mint haszonbérletre között haszonbérleti szerződés jött létre, amely

értelmében a szerződés mellékletében megjelölt fenti ingatlanokat termelési integráció céljából a haszonbérbeadók - kijelentve, hogy vagy az ingatlanok tulajdonosai vagy haszonbérlelői, utóbbi esetben a tulajdonosok írásbeli hozzájárulásával rendelkeznek - az alperes részére határozott, 12 éves időszakra alhaszonbérletbe adták. A szerződő felek kijelentették, hogy az alperes az ingatlanokon karácsonyfa-ültetvényt létesít.

Az alhaszonbérleti szerződés alapján 2007. március 25. és 2019. december 31. közötti időszakra az alperes haszonbérleti használati jogcíme az ingatlanok földhasználati lapjaira bejegyzésre került.

A haszonbérbe vett összesen 131,7 hektár alapterületű ingatlanokon a felperes a 2007. évben 102,3 hektár területen kaukázusi jegenyefenyő csemetéket telepített. A terület egyik részét 2007. végén, a másik részét 2008. elején 1,9 méter magas, akácoszlopokkal és erősített vadhálóval, valamint fehér műanyag szalaggal ellátott kerítéssel vette körbe.

A fenyőfa csemeték a 2009. évben vad által jelentős károsodásokat szenvedtek; 2009. szeptember 25-én a peres felek között vadkárbecslési eljárásban megkötött egyezség értelmében az alperes vállalta, hogy megfizet a felperes részére 400 000 Ft összegű kártérítést, továbbá a fenyőcsemetéket körbevevő kerítést rendszeresen ellenőrzi, annak hibáit kijavítja úgy, hogy a szükséges kerítéshálót a felperes biztosítja, valamint a területen vadkárelhárító vadászatot tart, amelyen a felperes jogosult részt venni.

A 2011. év elején a felperes munkatársa észlelte, hogy a kerítéssel körbevett területen őzek tartózkodnak, amelyek a telepített csemetékben kisebb mértékű károkat okoztak. A 2011. február 22-én kelt levelével a felperes eredménytelenül hívta fel az alperest a vadkár megtérítésére és a vadkár elhárításhoz szükséges intézkedések megtételére.

2011. márciusában a csemete ültetvényben őz által további jelentős károsodások keletkeztek. A felperes az általa felkért **P. J.** igazságügyi szakértő által készített magánszakértői vélemény alapján 2011. május 12-én eredménytelenül hívta fel az alperest 10 865 269 Ft vadkár megfizetésére.

A felperes eredeti keresetében kérte kötelezni az alperest 10 865 269 Ft tőke, a tőke után 2011. június 23. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére azzal, hogy a vadászatra jogosult alperes köteles megtéríteni a vad által a mezőgazdaságban a felperesnek okozott kár 5 %-ot meghaladó részét; a kár összecszerűségét a magánszakértői vélemény egyértelműen alátámasztja.

Az alperes a felperes földhasználati jogának vitatására, a kár összecszerűségének megalapozatlanságára, jelentős mértékű károsulti közrehatásra hivatkozva a kereset elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság 23.P.21.368/2011/41. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 10 865 269 Ft tőkét, a tőke után 2011. június 23. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatot és 1 200 000 Ft perköltséget, továbbá úgy rendelkezett, hogy a perben felmerült eljárási illetéket az állam viseli. Az ítélet

indokolása szerint a vadkár összegét a perben kirendelt **Cs. I.** igazságügyi vadkárszakértő megállapításai alapján a csemeték csúcshajtásainak a leharapása miatti növedékvesztésben, a csemeték oldalhajtásainak leharapása miatti értékcsökkenésben, valamint az alakjavítás szükségessége miatti munkabér költségben jelentkező összesen 45 513 340 Ft-ban határozta meg. A felperes jelentős mértékben közrehatott a kár bekövetkezésében, a közrehatás mértékét mérlegeléssel 50 %-ban határozta meg, és ennek alapul vételével a keresetben igényelt követelést alaposnak találta, ezért a keresetnek megfelelően marasztalta az alperest.

Az első fokú ítélettel szemben az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.171/2013/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy mind a felperes, mind az alperes oldalán 250 000 - 250 000 Ft összegű másodfokú perköltség merült fel, továbbá 869 220 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték feljegyzésre került. A hatályon kívül helyező végzésben az ítéltábla felhívta az elsőfokú bíróságot arra, hogy a megismételt eljárásban tisztázza az alperes elnevezését, hívja fel a felperest a földhasználati jogosultság igazolására, továbbá hívja fel a szakértőt a szakvélemény hiányosságainak kiküszöbölésére azzal, hogy a vadkár mértékét a 79/2004. (V.4.) FVM rendelet jogszabályi követelményének megfelelően az erdő értékének alapul vételével határozza meg.

A megismételt eljárásban a felperes csatolta az ingatlanok földhasználati lapjait, a haszonbérleti szerződést és a tulajdonosok alhaszonbérletbe adáshoz hozzájárulását, nyilatkoztatta az alperest az elnevezéséről, továbbá a hatályon kívül helyező végzéshez igazodóan indítványozta a szakvélemény kiegészítését. A kirendelt igazságügyi szakértő - annak a hangsúlyozásával, hogy a karácsonyfa-ültetvény nem felel meg az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVIII. törvény (Evt.) 6. §-ának (1) bekezdésében meghatározott erdő kritériumainak, így a káresemény erdőterületet ért vadkárként történő értékelése szakmailag aggályos - az elsőfokú bíróság felhívására a szakvéleményt a másodfokú végzés iránymutatásának megfelelő számítással kiegészítette. A szakvélemény kiegészítését követően a felperes a keresetét 20 000 000 Ft tőkére és a tőke után 2014. június 23. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamataira felemlte.

Az elsőfokú bíróság 18. sorszámu ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napos határidővel 20 000 000 Ft-ot, valamint ezen összeg után 2011. június 23. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedellel érintett naptári félét megelőző és utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát és 1 500 000 Ft perköltséget; egyben úgy rendelkezett, hogy a perben felmerült eljárási és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a felperes az általa csatolt okiratokkal a terület használatának jogcímét megfelelően igazolta, a vadkár iránti igény érvényesítésére jogosult. A károk túlnyomó részét az alperes mint vadászatra jogosult területén élő őzek és szarvasok okozták. A másodfokú végzésben foglalt iránymutatás ellenére a vadkár mértékét nem az

erdőgazdálkodásban, hanem a mezőgazdaságban okozott vadkárok alapján kellett számítani, mivel a kaukázusi jegenyefenyő-ültetvény az Evt. 6. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában - vagy ha az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként nyilvántartott terület, vagy ha területe átlagosan legalább 20 m széles, kiterjedése az 5 000 m²-t eléri, átlagmagassága a 2 m-t meghaladja, és a talajt legalább 50 %-os mértékben fedi, vagy a talajt legalább 30 %-os mértékben fedi és legfontosabb szerepe a talaj védelme - nem minősül erdőnek. Az egyenetlen kaukázusi jegenyefenyő erdőállomány nem telepíthető, vagyis a fafaj csak más fajok közé, alacsony csemeteszámmal ültetve fogadható el erdőállományként, ebből következően csak karácsonyfa-ültetvényként vehető igénybe, és a kár megtérítése során is csak a mezőgazdasági kultúrában okozott kárszámítás alkalmazható. Ennek alapján a kárösszeg meghatározásának kiinduló pontja az alapszakértői véleményben meghatározott 45 513 340 Ft összeg. A kár bekövetkezésében a felperes 50 % mértékben közrehatott, mert az ültetvényt olyan területrészen hozta létre, ahol a szarvasok, őzek előfordulása nagyobb számú, a területet egybefüggően körbekerítette, és nem darabolta fel, nem megfelelő művelést folytatott, mindez fokozta a kár bekövetkezésének lehetőségét. Ezzel együtt a bíróság felhívására az igazságügyi szakértő a szakvéleményt a hatályon kívül helyező végzésben írt számítás szerint kiegészítette, és így a vadkár értékét - szakmailag hibás számítással - 23 628 442 Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság az alperest pervesztessége alapján kötelezte a felperes javára perköltség megfizetésére, amely a felperest képviselő ügyvéd alapeljárásban és megismételt eljárásban felmerült és a hatályon kívül helyező végzésben meghatározott mértékű perköltségéből, valamint az előlegezett szakértői díjból állt; továbbá az alperes személyes illetékmentességére tekintettel úgy rendelkezett, hogy a felmerült eljárási és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak a megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását. A fellebbezésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a haszonbérleti szerződés érvénytelenségével, holott arra az alperes hivatkozott azzal, hogy a terület részben nem tulajdonostól bérelte, ezért nem minősült a föld használojának; az integrált földhasználat törvényi követelményei pedig nem valósultak meg, mivel a haszonbérlők nem természetek az ingatlanokon fenyőfát, így nem volt ok a termelés összefogására. A vadkárszámítás és az erdő fogalmi meghatározásának jogszabályi feltételeit ellentmondásosnak találta. Hivatkozott a felperes nagy mértékű - 100 %-os - közrehatására azzal, hogy a fenyők telepítését, a mezőgazdasági művelést nem megfelelően végezte, és ennek a következménye volt a vad általi kártétel. Hivatkozása szerint a kereset idő előtti, mivel csak a jövőben lehet meghatározni, hogy a károsodás miatt a karácsonyfa értékesítése következtében a felperest milyen kár fogja érni; továbbá hogy a felperes által felkért magánszakértő véleménye és a perbeli szakvélemény között a kár mértékének a vonatkozásában ellentmondás volt, amelyet fel kellett volna oldani.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását, az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy nincs jelentősége a jogszabályok érthetőségére vonatkozó alperesi hivatkozásoknak. A megismételt eljárásban

a szakértő szakmailag és jogilag is helytelenül határozta meg a felperest ért vadkár mértéket úgy is, hogy az ültetvényt erdőnek tekintette, ennek alapján a kárösszeg 22 447 001 Ft, de fenntartotta a korábbi szakértői véleményét is, amely szerint szakszerű számítással az ültetvényben okozott vadkár mértéke 45 667 298 Ft. Mindkét összeg a keresetben követelt kárösszegeknél magasabb. Előadta, hogy az első fokú ítélet egyébként alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a kár bekövetkezésében a felperes bármilyen mértékben közrehatott volna. Rámutatott arra, hogy alaptalan az alperesnek a haszonbérleti szerződés érvénytelenségére tett hivatkozása, mivel a szerződéskötéskor hatályban lévő 1994. évi LV. törvény 12/A. §-a értelmében a haszonbérlet termelési integráció megvalósítása érdekében a haszonbérbeadó hozzájárulásával megállapodhatott más termőföldet használó személlyel, hogy a termőföld használatát határozott időre átengedi. A felperes eljárása mindenben megfelelt a hatályos jogszabályoknak, ezzel együtt nem vitatott, hogy az ültetvényt a felperes hozta létre és műveli, ezért a hasznosítás jogcímétől függetlenül a bekövetkezett kár megtérítése iránti igényt érvényesítheti.

Az ítélet tábla a fellebbezést a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, az azon alapuló érdemi döntése is helytálló, jogi indokait az ítélet tábla azonban részben nem osztotta.

A kereset teljesítésének nem volt akadálya, hogy megelőzőleg a felperes a vadkár iránti igényét a jegyző előtti eljárásban nem érvényesítette, mivel a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (Vtv.) alapján megszűnt a bíróság előtti igényérvényesítést megelőző közigazgatási eljárás lefolytatásának a kötelezettsége.

Az alperesi fellebbezéssel szemben a felperes jogosult volt a 2011. évi vadkárok iránti igény érvényesítésére. A Vtv. 75. §-ának (1) bekezdése alapján a vadászatra jogosult a károsultnak a gímszarvas, a dámszarvas, az őz, a vaddisznó, valamint a muflon által a mezőgazdaságban és az erdőgazdálkodásban, továbbá az őz, a mezei nyúl és a fácán által a szőlőben, gyümölcsösben, a szántóföldön, az erdősítésben, valamint a csemetékertben okozott kár 5 %-ot meghaladó részét köteles megtéríteni. A földhasználójának a vadkárok megelőzése érdekében végzendő kötelezettségét, a rendes gazdálkodást meghaladó közreműködéséért ellenszolgáltatásra jogosultságát meghatározó Vtv. 79. §-ának (1) bekezdéséből egyértelműen következik, hogy a vadkárok megtérítésére a vadászatra jogosult a földhasználója részére köteles. A perbeli adatokból megállapítható volt, hogy az ingatlanokat ténylegesen a felperes használta, a károsodott kaukázusi jegenyefenyő-csemetéket a felperes telepítette és gondozta. A haszonbérleti szerződés, valamint a kisebb részben nem tulajdonosoktól származtatott használati jogcím miatt a tulajdonosok alhaszonbérbe adásához hozzájáruló nyilatkozatok csatolásával, a használat haszonbérleti jogcímének a földhasználati lapra történő földhivatali bejegyzésével a felperes megfelelően bizonyította, hogy a perbeli ingatlanok használatára jogosult, a Vtv. szerint a földhasználójának minősül. Az alperes által hivatkozott, a haszonbérleti szerződést érintő (részleges) érvénytelenségi okok a Vtv. szerinti vadkár megtérítésére jogosultság szempontjából jelentőséggel nem bírnak, mivel az ingatlanok felperes általi használatát

mind a rendelkezésre jogosult tulajdonosok tényleges akarata, mind a tényleges használat megalapozták. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy az okozott vadkár megtérítését senki nem igényelhetné, mivel a tulajdonosok - alhaszonbérlet esetén haszonbérlők - a perbeli földterületeket ténylegesen nem használták, így a Vtv. szerint nem tekinthetők az okozott vadkár iránti igény érvényesítésére jogosult földhasználóknak.

A 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. (a továbbiakban: Ptk.) 360. §-ának (1) bekezdése értelmében a vadak általi kártételkor a károsodás bekövetkezett, a kár megtérítése esedékessé vált. A vadak kártétele bekövetkezésekor a károkozó fizetési kötelezettsége azonnal esedékessé vált, ezért a kereset idő előttiségére az alperes alappal nem hivatkozhat.

Nincs jelentősége annak a hivatkozásnak, hogy az alperes a vadkár megelőzési kötelezettségének teljes egészében eleget tett, mivel a Vtv. 75. §-a (1) bekezdésén alapuló vadkárok esetében a következetes bírói gyakorlat szerint - BDT 2001.540, Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.21.033/2009/4., Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.177/2012/9. - a vadászatra jogosultnak abszolút, semmilyen kimentést nem tűrő helytállási kötelezettsége van a meghatározott vadak által meghatározott helyeken okozott károk 5 %-ot meghaladó részének a megtérítésére önmagában azon az alapon, hogy a kárt okozó vad vadászatára jogosult, és a károkozás a vadászterületén következett be, vagy a vad a vadászterületéről váltott ki.

A magánszakértői és az igazságügyi szakértői vélemény közötti eltérésre való alperesi hivatkozás pedig azért nem foghat helyt, mert a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése alapján a perben egyetlen igazságügyi - és kiegészített - szakértői vélemény készült, a fél által megbízott szakértő peren kívüli szakvéleménye nem igazságügyi szakértői vélemény, hanem a fél előadásának minősül, ebből következően nem állt fenn a szakvélemények közötti ellentmondások feloldásának a jogszabályi kötelezettsége.

Az ítéltábla az első fokú ítélet álláspontjával szemben úgy találta, hogy a vadkár bekövetkezésében a felperes felróható közrehatása nem állapítható meg. A földhasználója a Vtv. 79. §-ának (1) bekezdése szerint a vadkárok, valamint a vadban okozott károk megelőzése érdekében a vadkár elhárításában, illetőleg csökkentésében közreműködésre, ezen felül a vadászatra jogosult értesítésére és a vadállomány kíméletéről gondoskodó eljárások alkalmazására köteles. A közreműködési kötelezettség előírása pedig nem teremt a földhasználó számára önálló kezdeményező jellegű védekezési kötelezettséget, hanem olyan közreműködésre köteles, amely a vadászatra jogosult vadkár-elhárítási tevékenységének sikeréhez szükséges, és amely az adott helyzetben általában elvárható. A vadkárokért való speciális felelősségi alakzat sajátosságai - így a vadkár meghatározott részét feltétel nélkül a földhasználóra telepítő törvényi tolerancia - a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdésén alapuló károsulti közrehatásnak az általános kártérítési felelősségi alakzattól eltérő mérlegelési szempontjait igénylik. Az elsőfokú bíróság által a felperes terhére felhívott magatartások - az ültetvény egybefüggő körbekerítése, az ültetvény nagyobb számú vad előfordulása melletti létrehozása, nem megfelelő művelési mód - nyilvánvalóan ugyan közrehatottak a vadkár bekövetkezésében, azonban a felperes terhére

nem róható. A károkozó és a károsult kárelhárítási kötelezettsége ugyanis eltérő, míg a károkozó előre láthatja magatartásának a következményeit, és ő van abban a helyzetben, hogy megfelelő intézkedésekkel gondoskodik a kár bekövetkezésének, súlyosbodásának elmaradásáról, addig a károsult számolhat azzal a következménnyel, hogy a károkozástól mindenkinek tartózkodnia kell, kivételes esetektől eltekintve ezért nem várható tőle a szokásokat meghaladó elhárítási készenlét. A föld használójának vadgazdálkodási ismeretekkel nem kell rendelkeznie, így nem várható el önmagában az arról való tájékozottság, hogy milyen mezőgazdasági, erdőgazdasági művelési módok és milyen mértékben fokozzák vagy csökkentik a vadkár bekövetkezésének a lehetőségét. Ezért a helyes értékelés az, hogy a felróható közrehatás csak akkor jöhet szóba, ha előzőleg a megfelelő szakmai ismeretekkel rendelkező vadásztársaság meghatározott intézkedések megtételére, intézkedésekben közreműködésére vagy éppen egyes magatartások abbahagyására hívja fel - kellő tájékoztatás mellett - a föld használóját, aki ennek alapján kerül bizonyíthatóan azon ismeretek birtokába, amelyek mellett a felhívástól eltérő magatartás már megalapozhatja a vadkár bekövetkezésében, súlyosbodásában való közrehatását. Mivel a perbeli esetben az alperes részéről vadkár-elhárítási tevékenységben való közreműködésre irányuló felhívás a felperes felé nem érkezett, ezért fel sem merülhetett a károsulti közrehatás miatti kármegosztás.

Mivel a fentiek szerint a törvényi tolerancián túl a vadkár teljes összegét köteles az alperes viselni, ezért nem volt jelentősége annak az elvi szakmai vitának, hogy a vadkár mértékét erdőérték alapul vételével vagy a mezőgazdasági kultúra terméskieséséből számítottan kell meghatározni. Az aggálytalannak és kellően indokoltnak talált szakértői vélemény és kiegészítése mindkét számítás alapján a vadkár összegét a keresetben igényelthez képest magasabb összegben határozta meg, amely alapján az első fokú ítéletben az alperes terhére megállapított marasztalási összeg alapos.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a marasztalás tőkeösszege után nem a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerint határozta meg a törvényes késedelmi kamat összegét, ezért az ítéleti rendelkezést a jogszabályi szövegezéshez igazítva helyesbítette.

Mindezek alapján az ítéletábra az indokolás fentiek szerinti pontosításával az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra a felperesi jogi képviselettel felmerülő másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjai, (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján a fellebbezett értékre és az indokolt jogi képviselői munkára tekintettel mérsékelt összegben állapított meg.

A le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési eljárási illeték a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése és 14. §-a értelmében, az alperes személyes illetékmentességére tekintettel, az állam terhén maradt.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

D e b r e c e n, 2014. október 2.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő